

The Effects of Self-Esteem, Anger Control, Coping Behavior and Attitudes Toward the Violence on Aggressive Behavior of Thai Male Adolescence

Tippavan Surinya,

Ph.D. (Family Resource Management), Assistant Professor,

Department of Psychology, Faculty of Social Science,

Kasetsart University

E-mail: fsoctvs@ku.ac.th

193

ปีที่ 21

ฉบับที่ 2

เม.ย.

-

มี.ย.

2558

Abstract

The objectives of this study were 1) to study self-esteem, anger control, coping behavior, attitude toward violence and aggressive behavior of Thai male adolescence, 2) to compare aggressive behavior of Thai male adolescence by their personal factors and 3) to study factors that influenced aggressive behavior of Thai male adolescence. The samples were 9,620 Thai male adolescence determined sample size by statistical formula and randomly selected by three stage cluster random sampling from vocational education commission, ministry of education. Collecting data by 5 questionnaires to assess self esteem, anger control, coping behavior, attitude toward violence and

aggressive behavior of Thai male adolescence. The reliability of those questionnaires were .8436, .8743, .9415, .7786 and .8825 respectively. The major findings were as follows: 1) Self-esteem, anger control, coping behavior ,attitude toward violence and aggressive behavior of Thai male adolescence were at the moderate level, 2) Thai male adolescence with differences in age, grade point average, income per month, father's educational level, father's career, mother's career and family income per month had different aggressive behavior with the statistically significance level at .05, 3) Self-esteem, anger control and coping behavior had negative correlation to aggressive behavior of Thai male adolescence with the statistically significance level at .01, while attitude toward violence had positive correlation to aggressive behavior with the statistically significance level at .05 and 4) Coping behavior, anger control and self esteem could jointly predict and account for 38.90 percent of the variance of aggressive behavior of Thai male adolescence. Research findings were the beneficial knowledge to family and related organization for prevention aggressive behavior of Thai male adolescence.

Keywords: aggressive behavior, anger control, attitudes toward the violence, coping behavior, Self-esteem, thai male adolescence

อิทธิพลของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการ กับปัญหา และทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย

ทิพย์วัลย์ สุรินยา

Ph.D. (Family Resource Management), ผู้ช่วยศาสตราจารย์,
ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

E-mail: fsoctvs@ku.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน และ 3) ศึกษาตัวแปรร่วมที่มีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชายไทยสังกัดสำนักงานการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 9,620 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรสถิติคำนวณและ สุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มแบบสามขั้นตอน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม 5 ชุด ในการประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามเท่ากับ .8436 , 8743 , .9415, .7786, และ .8825

ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กรุ่นชายไทยอยู่ในระดับปานกลาง 2) เด็กรุ่นชายไทยที่มีระดับอายุ คะแนนเฉลี่ยสะสม รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษาของบิดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดาและ รายได้ต่อเดือนของครอบครัว แตกต่างกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ และพฤติกรรมการจัดการกับปัญหา มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กรุ่นชายไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา การควบคุมความโกรธ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กรุ่นชายไทย ได้ร้อยละ 38.90 ผลการวิจัยเป็นองค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อครอบครัวและองค์กรที่เกี่ยวข้องสำหรับนำไปเป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กรุ่นชายไทย

คำสำคัญ: การควบคุมความโกรธ, ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง, พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา, พฤติกรรมก้าวร้าว, ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง, เด็กรุ่นชายไทย

บทนำ

ปัจจุบันปัญหาที่สืบเนื่องมาจากพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นได้กลายเป็นปัญหาที่มีความรุนแรงมากขึ้นในสังคมไทย การกระทำความผิดและการก่อความรุนแรงในเด็กวัยรุ่นมีมากจากพฤติกรรมความก้าวร้าวที่เด็กไม่สามารถควบคุมได้ซึ่งสอดคล้องกับอัตราเด็กวัยรุ่นถูกส่งเข้าสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่เพิ่มขึ้นตามระดับอายุ กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2554 อายุขณะกระทำผิดของเด็กวัยรุ่นมีอายุ ระหว่าง 10-14 ปี มีร้อยละ 13.74 แต่อายุของเด็กวัยรุ่นขณะกระทำผิด 15-18 ปี มีถึงร้อยละ 86.26 (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2554 และกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2555) ในปี พ.ศ. 2555 อายุขณะกระทำผิด ระหว่าง 10-14 ปี มีร้อยละ 17.82 แต่อายุของเด็กวัยรุ่นขณะกระทำผิด 15-18 ปี มีร้อยละ 82.18 (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2556) พฤติกรรมก้าวร้าวอันนำมาซึ่งการใช้ความรุนแรงนั้นก่อให้เกิดผลเสียมากมายทั้งต่อตัวเด็กเอง ครอบครัว สถาบันการศึกษาและสังคม ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555) จึงมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาในด้านแนวคิดที่ยึด “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” และให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่สมดุล ทั้งด้านตัวคน สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม

วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่ได้จะแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง วัยรุ่นจึงเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ อารมณ์ที่ตึงเครียดที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนอาจนำไปสู่การกระทำที่ต่อต้านสังคมและมีความรู้สึกว่าได้รับการยอมรับจากบุคคลรอบข้างมากกว่าในวัยอื่นๆ (Rogers, 1972) ดังนั้นวัยรุ่นจึงมีแนวโน้มในการเกิดสภาวะอารมณ์ซึ่งเป็นปฏิกริยาโต้ตอบที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจและไม่พึงพอใจ หรือความโกรธ การแสดงความโกรธจึงเป็นการแสดงถึงสภาวะจิตใจที่วุ่นและอ่อนแอ ที่ทำให้เขามีการกระทำที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างๆ มากกว่าปกติ ซึ่งอารมณ์เหล่านี้เป็นปัจจัยหนึ่งนำไปสู่พฤติกรรมก้าวร้าว ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาในประชากรเป็น

197
 ปีที่ 21
 ฉบับที่ 2
 เม.ย.
 -
 มี.ย.
 2558

เด็กวัยรุ่นชายไทยระดับอาชีวศึกษา เนื่องจากสถิติตัวบ่งชี้สถานการณ์เด็กและเยาวชน (Child watch) ปี 2551-2552 ของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบว่า ร้อยละของเด็กอาชีวศึกษาชายที่ถูกขู่กรรโชกทรัพย์/ทำร้ายร่างกายในสถานศึกษาเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 15.42 ในปี พ.ศ. 2549-2550 เป็น ร้อยละ 17.30 ในปี พ.ศ. 2551 -2552 (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2552) จากสถิติดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กนักเรียนอาชีวศึกษาชายสามารถสะท้อนถึงปัญหาของเด็กวัยรุ่นชายไทย อันเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่งของสังคมไทยที่นำไปสู่ความไม่สงบเรียบร้อยและความไม่ปลอดภัยของสังคมที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นรอยต่อของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วและความตื่นตัวทางเศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี แต่กลับมีช่องว่างระหว่างความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุกับคุณภาพชีวิตของบุคคล สำหรับเหตุผลที่ศึกษาเฉพาะเด็กวัยรุ่นชาย เพราะความแตกต่างทางเพศมีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคล (Bettencourt and Miller, 1996) งานวิจัยของ Oesterman et al. (1998) พบว่าวัยรุ่นชายมักจะใช้การเผชิญหน้าด้วยความก้าวร้าวรุนแรงในการแก้ปัญหาความขัดแย้งมากกว่าวัยรุ่นหญิง ความแตกต่างทางเพศที่มีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวนี้เป็นผลมาจากระดับฮอร์โมนทางเพศที่ชื่อ เทสโทสเตอโรน ที่สูงกว่าในเพศชายซึ่งมีบทบาทก่อให้เกิดความรู้สึกอยากแข่งขัน ต่อสู้ (Gladue, 1991) นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความคาดหวังของสังคมที่ทำให้ความก้าวร้าวเป็นคุณลักษณะปกติของผู้ชาย

พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายมักนำมาซึ่งความรุนแรงในสถานศึกษา อันเป็นปัญหาที่โรงเรียน ครอบครัว และ ชุมชน มีความกังวล และสนใจที่ต้องการคำตอบเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นเหล่านั้น ข้อเสนอจากการศึกษาวิจัยพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นพบว่า มีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยในระบบต่างๆ ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเกี่ยวกับระบบครอบครัว กลุ่มเพื่อน ระบบโรงเรียน ชุมชนและสังคม (อุมาพร ตรังคสมบัติ,

2549) ปัจจัยส่วนบุคคลที่สำคัญ ได้แก่ การเป็นเพศชายสติปัญญาไม่ดี ผลการเรียนรู้ต่ำ ใช้สารเสพติด ขาดความยับยั้งชั่งใจ และมีปัญหาทางจิตเวช เป็นต้น (พรศิริ มุลติชัย, 2541; โอพาร เอี่ยมประภาส, 2541; พิทักษ์พงษ์ น้อยพิทักษ์, 2543; วิบูลย์ศักดิ์ ศันสนีย์เมธา, 2545; จันทนา เทศวัฒนา, 2546) ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (ภักวดี ปรีชาประพาพวงส์, 2550; Gondolf, 1985; Toch, 1993; Anderson, 1994) การควบคุมความโกรธ (บุญศิริ จนศิริกุล, 2546; Olweus, 2005) พฤติกรรมการจัดกรกับปัญหา (ภักวดี ปรีชาประพาพวงส์, 2550; Lazarus and Folkman, 1984; and Pierceall and Keim, 2007) และทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง (ผ่องพรรณ แวววิเศษ, 2534; สุรินทร์ ปรีดาสุริยชัย, 2543; Martin et al., 1994) ปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างพ่อแม่ลูก การอบรมเลี้ยงดูที่ขาดการสอดส่องดูแล ครอบครัวแตกแยก การทอดทิ้งและการทารุณเด็ก เป็นต้น (ปัทมา ศิริเวช และคณะ, 2541; ฉลอง สุขจันทร์, 2542; ประถมศิลป์ พันธุ์เขียว, 2546; Haapasalo and Tremblay, 1994; Luntzand and Widom, 1994; Aguilar et al, 2000) ปัจจัยเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อน ได้แก่ การคบเพื่อนที่เป็นอันธพาลเกราะการกระทำผิดกฎหมายและการใช้สารเสพติด (เสวี ภัทรพิศาล, 2545; จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543; Windle, 1994) ปัจจัยเกี่ยวกับชุมชน ได้แก่ ชุมชนที่ไม่ปลอดภัย ขาดความผูกพันและความไว้วางใจระหว่างสมาชิกในชุมชน เป็นต้น และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ความยากจน ความแตกต่างระหว่างรายได้ และการไม่บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง เป็นต้น (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2549)

อย่างไรก็ตามงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลที่เป็นปัจจัยควบคุมหรือปัจจัยปกป้อง (Protective factors) พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นยังมีการศึกษาค่อนข้างน้อย ดังนั้นปัญหาในการควบคุมและป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนซึ่งมีสาเหตุมาจากพฤติกรรมความก้าวร้าวจึงเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ควรได้รับการแก้ไข เนื่องจากพฤติกรรมความก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นเป็นปัญหาสำคัญที่ขัดขวางความก้าวหน้าของประเทศ สถานการณ์ที่ทำให้วัยรุ่นกระทำรุนแรงนั้น มักมาจากความโกรธ และไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของ

ตนเองได้ แนวคิดในด้านจิตวิทยาเชิงบวกจึงให้ความสนใจในการใช้กระบวนการทางความคิดและทัศนคติ ได้แก่ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) การควบคุมความโกรธ (Anger control) พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา (Coping Behavior) และทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง เป็นต้น เข้ามาเป็นปัจจัยปกป้อง (Protective factors) ในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่น ยุทธศาสตร์ที่สำคัญที่ต้องทำอย่างเร่งด่วน คือการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับเด็กวัยรุ่นโดยสร้างองค์ความรู้ที่ถูกต้องและมีคุณภาพ โดยการสร้างเกราะคุ้มกันให้เด็กวัยรุ่นสามารถดำเนินชีวิตไปในทิศทางที่ถูกต้องในการวิจัยครั้งนี้จึงได้ศึกษาตัวแปรทางจิตวิทยาหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย ได้แก่ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา และทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง การเข้าใจอิทธิพลของตัวแปรดังกล่าวทำให้เราเข้าใจพฤติกรรมก้าวร้าวและปัจจัยต่างๆที่ส่งเสริมหรือสนับสนุนให้เด็กวัยรุ่นมีความเข้มแข็งทางใจมากขึ้นอันจะนำมาซึ่งการป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวอันให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เพื่อให้เด็กวัยรุ่นเป็นแกนสำคัญของสังคมไทยในการพัฒนาประเทศในที่สุด

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน และเพื่อศึกษาตัวแปรร่วมที่มีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กวัยรุ่นชายไทยที่กำลังศึกษา ระดับปวช.1 ถึง ปวช.3 วิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะ

กรรมการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2550 - 2551 ใน 4 ภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ และกรุงเทพมหานคร จำนวน 285,934 คน (ข้อมูลปีการศึกษา 2550 - 2551 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2550)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชายไทยที่กำลังศึกษาระดับปวช.1 ถึง ปวช. 3 วิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2550 - 2551 โดยมีขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณดังนี้

สูตรคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง $n = Z pq^2 / d^2$ (สุรินทร์ นียมางกูร, 2548)

กำหนดให้ n = ขนาดตัวอย่างที่ต้องการศึกษา

Z = ค่าวิกฤตที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 มีค่าเท่ากับ 1.96

P = สัดส่วนของประชากร (ในที่นี้คิด = 0.5)

q = $1 - 0.5 = 0.5$

d = ค่าความคลาดเคลื่อน = 0.01

แทนค่าในสูตรได้ $n = 9,604$

ในการเก็บข้อมูลได้เพิ่มจำนวนขนาดกลุ่มตัวอย่างเพื่อง่ายในการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละวิทยาลัย จึงเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่าง เป็น 9,620 คน

การสุ่มตัวอย่างใช้หลักความน่าจะเป็นทางสถิติ ด้วยวิธีสุ่มแบบสามขั้นตอน (Three stage random sampling) โดยกำหนดพื้นที่ในการเก็บข้อมูลตามเขตการปกครอง เป็น 4 ภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ และกรุงเทพมหานคร

ขั้นที่ 1 สุ่มจังหวัดจากแต่ละภาคๆ ละ 1 จังหวัดด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายโดยวิธีจับฉลาก ได้ 4 จังหวัด คือ จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัด นครศรีธรรมราช

ขั้นที่ 2 สุ่มวิทยาลัยอาชีวศึกษา จากแต่ละจังหวัด และกรุงเทพมหานคร

ที่ละ 4 วิทยาลัย ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายโดยวิธีจับฉลากได้จำนวนวิทยาลัยอาชีวศึกษาทั้งสิ้น 20 วิทยาลัย

ชั้นที่ 3 สุ่มตัวอย่างเด็กวัยรุ่นชายไทยที่ศึกษาระดับ ปวช. 1 ถึง ปวช. 3 ของแต่ละวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย วิทยาลัยละ 481 คน ซึ่งจากการสุ่มตัวอย่างข้างต้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างรวม 9,620 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามภูมิหลังของเด็กวัยรุ่น ได้แก่ อายุ ระดับชั้น คณะแผนกเรียน สะสม ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง รายได้ต่อเดือน สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา และอาชีพของบิดามารดา

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งผู้วิจัยพัฒนาจากแบบประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองแบบปลดัดฉนวนธรรมของ Battle (2002) ซึ่งประกอบด้วยข้อความที่ประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองทั้งหมด 5 ด้าน ด้านละ 5 ข้อ ได้แก่ 1) ความรู้สึกเห็นคุณค่าโดยทั่วไป 2) ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับการเรียน 3) ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับพ่อแม่และบ้าน 4) ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับสังคม และ 5) ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับตนเอง รวมจำนวนทั้งหมด 25 ข้อ โดยใช้การประเมินเป็นแบบ ใช่ ไม่ใช่

การให้คะแนน

ข้อความเชิงบวก ตอบใช่ได้ 1 คะแนน ตอบไม่ใช่ได้ 0 คะแนน

ข้อความเชิงลบ ตอบใช่ได้ 0 คะแนน ตอบไม่ใช่ได้ 1 คะแนน

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายคะแนนโดยรวมของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแบ่งระดับของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมเป็น 3 ระดับ โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนค่าคะแนน}} = \frac{25 - 0}{3} = 8.33$$

อันตรภาคชั้น

3

นำช่วงคะแนนที่ได้จากการคำนวณมาจัดเกณฑ์ระดับของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวม ดังนี้

คะแนนระหว่าง 16.68 - 25.00 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับสูง

คะแนนระหว่าง 8.34 - 16.67 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 0.00 - 8.33 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายคะแนนรายด้านของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง 3 ระดับ โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{อันตรภาคชั้น}} = \frac{5 - 0}{3} = 1.66$$

นำช่วงคะแนนที่ได้จากการคำนวณมาจัดเกณฑ์ระดับของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองรายด้าน ดังนี้

คะแนนระหว่าง 3.34 - 5.00 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองรายด้านอยู่ในระดับสูง

คะแนนระหว่าง 1.67- 3.33 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 0.00 - 1.66 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองรายด้านอยู่ในระดับต่ำ

3. แบบสอบถามการควบคุมความโกรธ ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาจากแบบสอบถามการควบคุมความโกรธของ Burney (2001) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 13 ข้อ โดยมีมาตรวัดได้แก่ ทำบ่อยมาก ทำบ่อย ทำบางครั้ง และไม่บ่อยจะทำ

การให้คะแนน

	ทำบ่อยมาก	ทำบ่อย	ทำบางครั้ง	ไม่ค่อยจะทำ
ข้อความเชิงบวก	4	3	2	1
ข้อความเชิงลบ	1	2	3	4

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายคะแนนของการควบคุมความโกรธ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแบ่งระดับของการควบคุมความโกรธเป็น 3 ระดับ โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{อันตรภาคชั้น}} = \frac{51 - 13}{3} = 13$$

Vol. 21
No. 2
Apr.
-
Jun.
2015

นำช่วงคะแนนที่ได้จากการคำนวณมาจัดเกณฑ์ระดับของการควบคุมความโกรธ ดังนี้

คะแนนระหว่าง 40.02 - 52.00 หมายถึง การควบคุมความโกรธอยู่ในระดับสูง

คะแนนระหว่าง 26.01 - 40.01 หมายถึง การควบคุมความโกรธอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 13.00 - 26.00 หมายถึง การควบคุมความโกรธอยู่ในระดับต่ำ

4. แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการจัดการกับปัญหา ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาจากแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการจัดการกับปัญหาของ Moos (1993) ซึ่งประกอบด้วยข้อความที่ประเมินพฤติกรรมกรรมการจัดการกับปัญหาของเด็กวัยรุ่น 8 ด้านๆ ละ 5 ข้อ ได้แก่ 1) การวิเคราะห์เชิงเหตุผล 2) การประเมินใหม่เชิงบวก 3) การหาคำแนะนำและการสนับสนุน 4) การแก้ที่ปัญหาโดยตรง 5) การหลีกเลี่ยงโดยทางความคิด 6) การยอมรับ 7) การแสวงหาทางเลือกทดแทน และ 8) การปลดปล่อยอารมณ์

รวมจำนวนทั้งหมด 40 ข้อ โดยมีมาตรฐานวัดได้แก่ ปฏิบัติบ่อยมาก ปฏิบัติบ่อย
ปฏิบัติบางครั้ง และไม่เคยปฏิบัติเลย

การให้คะแนน

ปฏิบัติบ่อยมาก	ปฏิบัติบ่อย	ปฏิบัติบางครั้ง	ไม่เคยปฏิบัติเลย
3	2	1	0

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายคะแนนโดยรวมของพฤติกรรม
การจัดการกับปัญหา ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแบ่งระดับของพฤติกรรมการจัดการกับ
ปัญหาโดยรวมเป็น 3 ระดับ โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{อันตรภาคชั้น}} = \frac{120 - 0}{3} = 40$$

นำช่วงคะแนนที่ได้จากการคำนวณมาจัดเกณฑ์ระดับของพฤติกรรม
การจัดการกับปัญหา โดยรวม ดังนี้

คะแนนระหว่าง 80.02 - 120 .00 หมายถึง พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา
โดยรวมอยู่ในระดับสูง

คะแนนระหว่าง 40.01 - 80.01 หมายถึง พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา
โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 0.00 - 40.00 หมายถึง พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา
โดยรวมอยู่ในระดับต่ำ

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายคะแนนรายด้านของพฤติกรรม
การจัดการกับปัญหา 3 ระดับ โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{อันตรภาคชั้น}} = \frac{15 - 0}{3} = 5$$

นำช่วงคะแนนที่ได้จากการคำนวณมาจัดเกณฑ์ระดับระดับของพฤติกรรมกรรมการจัดการกับปัญหา รายด้าน ดังนี้

คะแนนระหว่าง 10.02 - 15.00 หมายถึง พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา รายด้านอยู่ในระดับสูง

คะแนนระหว่าง 5.01 - 10.01 หมายถึง พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา รายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 0.00 - 5.00 หมายถึง พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา รายด้านอยู่ในระดับต่ำ

5. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งใช้มาตรวัดได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวนทั้งหมด 15 ข้อ

การให้คะแนน

เห็นด้วยอย่างยิ่ง   เห็นด้วย   ไม่เห็นด้วย   ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความเชิงบวก	4	3	2	1
ข้อความเชิงลบ	1	2	3	4

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายคะแนนของทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแบ่งระดับของทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง เป็น 3 ระดับ โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{อันตรภาคชั้น}} = \frac{60 - 15}{3} = 15$$

นำช่วงคะแนนที่ได้จากการคำนวณมาจัดเกณฑ์ระดับของทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ดังนี้

คะแนนระหว่าง 45.02 - 60.00 หมายถึง ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง อยู่ในระดับสูง

คะแนนระหว่าง 30.01 - 45.01 หมายถึง ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง

อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 15.00 - 30.00 หมายถึง ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง
อยู่ในระดับต่ำ

6. แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาจากแบบวัดของ Buss and Perry (1992) ซึ่งประกอบด้วยข้อความที่ประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่น 4 ด้านๆ ละ 5 ข้อ ได้แก่ 1) พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย 2) พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา 3) พฤติกรรมก้าวร้าวทางอารมณ์โกรธ และ 4) พฤติกรรมก้าวร้าวโดยความไม่เป็นมิตร รวมจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ โดยมีมาตรวัด ได้แก่ เหมือนข้าพเจ้ามากที่สุด เหมือนข้าพเจ้ามาก ไม่เหมือนข้าพเจ้ามาก และไม่เหมือนข้าพเจ้ามากที่สุด

การให้คะแนน

เหมือนข้าพเจ้ามากที่สุด	เหมือนข้าพเจ้ามาก	ไม่เหมือนข้าพเจ้ามาก	ไม่เหมือนข้าพเจ้ามากที่สุด
4	3	2	1

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายคะแนนโดยรวมของพฤติกรรมก้าวร้าว ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแบ่งระดับของพฤติกรรมพฤติกรรมก้าวร้าว โดยรวมเป็น 3 ระดับ โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{อันตรภาคชั้น}} = \frac{80 - 20}{3} = 20$$

นำช่วงคะแนนที่ได้จากการคำนวณมาจัดเกณฑ์ระดับของพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวม ดังนี้

คะแนนระหว่าง 60.02 - 80 .00 หมายถึง พฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวม
อยู่ในระดับสูง

คะแนนระหว่าง 40.01 - 60.01 หมายถึง พฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวม

อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 20.00 - 40.00 หมายถึง พฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวม

อยู่ในระดับต่ำ

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายคะแนนรายด้านของพฤติกรรม

ก้าวร้าว 3 ระดับ โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{อันตรภาคชั้น}} = \frac{20 - 5}{3} = 5$$

ช่วงคะแนนที่ได้จากการคำนวณมาจัดเกณฑ์ระดับระดับของพฤติกรรมก้าวร้าว รายด้าน ดังนี้

คะแนนระหว่าง 15.02 - 20.00 หมายถึง พฤติกรรมก้าวร้าวรายด้านอยู่ในระดับสูง

คะแนนระหว่าง 10.01 - 15.01 หมายถึง พฤติกรรมก้าวร้าวรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 5.00 - 10.00 หมายถึง พฤติกรรมก้าวร้าวรายด้านอยู่ในระดับต่ำ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด ไปทดลองใช้กับนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง กรุงเทพมหานครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นนำมาหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยวิธีของ Kuder Richardson สูตร KR 20 ได้ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .8436 และหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามการควบคุมความโกรธ แบบสอบถามพฤติกรรมการจัดการกับปัญหาแบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และแบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวโดยวิธี Cronbach's Alpha ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α) เท่ากับ .8743 , .9415, .7786, และ .8825 ตามลำดับ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรตามคือ พฤติกรรมก้าวร้าว และตัวแปรอิสระ คือ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา และทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง

โดยมีนิยามศัพท์ดังนี้

ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การรับรู้ที่เกิดจากประเมินตนเองของนักเรียนเกี่ยวกับมิติคุณลักษณะต่างๆของที่แสดงถึง ความมีคุณค่า ความสำคัญ ความสามารถ การประสบความสำเร็จ ความรู้สึกรักตนเอง ความภาคภูมิใจ และความพึงพอใจในตนเอง การยอมรับนับถือตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถ มีประโยชน์ต่อสังคมตลอดจนทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อตนเองและมองตัวเองเชิงบวก โดยประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง 5 ด้านตามแนวคิดของ Battle (2002) ได้แก่ ความรู้สึกเห็นคุณค่าโดยทั่วไป ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับเรียน ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับพ่อแม่และบ้าน ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับสังคม และความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับตนเอง

การควบคุมความโกรธ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการควบคุมการตอบสนองต่อความโกรธของตนเองอย่างสร้างสรรค์โดยใช้กระบวนการคิดของตนในการจัดการกับอารมณ์โกรธของตนเองตามแนวคิดของ Burney (2001) เช่น การตั้งสติ ควบคุมอารมณ์ ควบคุมตนเองไม่ให้โต้ตอบผู้อื่น ควบคุมน้ำเสียง สีหน้า ท่าทางและคำพูดให้แสดงออกอย่างมีสติ และสงบ เป็นต้น

พฤติกรรมการจัดการปัญหา หมายถึง การกระทำของนักเรียนในการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่ออยู่ในภาวะเครียด วิตกกังวล หรือเป็นอารมณ์ความรู้สึกทางลบ โดยใช้วิธีต่างๆ ที่ทำให้ความเครียดของตนเองลดลง ซึ่งการจัดการกับปัญหานั้นอาจจะบรรลุผลหรือไม่บรรลุผลก็ได้ การจัดการกับปัญหาจึงเป็นการที่นักเรียนใช้เพื่อรักษาสมดุลทางใจเพื่อให้สามารถทำหน้าที่ต่างๆ ในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยประเมินพฤติกรรมการจัดการปัญหา 8 ด้านตามแนวคิดของ Moos (1993) ได้แก่ การวิเคราะห์เชิงเหตุผล การประเมินใหม่

เชิงบวก การหาคำแนะนำและการสนับสนุน การแก้ที่ปัญหาโดยตรง การหลีกเลี่ยงโดยทางความคิด การยอมรับ การแสวงหาทางเลือกทดแทน และการปลดปล่อยอารมณ์

ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนในลักษณะที่ชอบ หรือ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยที่มีต่อการกระทำใดๆที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่น ทั้งทางด้านร่างกาย วาจา และจิตใจ อันเป็นผลมาจากการประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการที่จะแสดงพฤติกรรมในวิธีสอดคล้องกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตน

พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสังคม โดยเป็นการกระทำต่อบุคคลอื่นให้ได้รับความเสียหาย หรือเจ็บปวดทั้งทางกาย และจิตใจเพื่อปลดปล่อยความเครียด และระบายความคับข้องใจของตนเองทั้งที่เจตนาและไม่เจตนาแสดงออกได้ทั้งทางกาย วาจา ความคิดและจิตใจ โดยประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว 4 ด้านตามแนวคิดของ Buss and Perry (1992) ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางอารมณ์โกรธ และ พฤติกรรมก้าวร้าวโดยความไม่เป็นมิตร

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม และ F-test วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน 3 กลุ่มขึ้นไป วิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ (Multiple comparison) โดยวิธี LSD วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัว โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) และวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีอิทธิพลร่วมกันทำนาย พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย โดยวิธี Stepwise Multiple Regression

ผลการวิจัย

1. เด็กวัยรุ่นชายไทยในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระดับอายุอยู่ระหว่าง 16-19 ปี คิดเป็นร้อยละ 55.2 ปี ระดับชั้น ปวช. 1 คิดเป็นร้อยละ 40.1 ระดับชั้น ปวช. 2 และ ปวช. 3 คิดเป็นร้อยละ 34.6 และ 25.3 ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยสะสมของเด็กวัยรุ่นชายไทยส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 2.01 - 2.99 คิดเป็นร้อยละ 39.2 ส่วนใหญ่เป็นบุตรคนที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 49.9 มีพี่น้อง 2-4 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 มีระดับรายได้ต่อเดือน 2001 -3000 บาท คิดเป็นร้อยละ 52.3 มีรายได้ครอบครัวต่อเดือน ต่ำกว่า 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 48.6 สถานภาพสมรสของบิดามารดาส่วนใหญ่ อยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 79.5 ระดับการศึกษาของบิดาและระดับการศึกษามารดา ส่วนใหญ่ จบประถมศึกษา หรือต่ำกว่า คิดเป็นร้อยละ 47.8 และ ร้อยละ 54.9 ตามลำดับ อาชีพของบิดา และอาชีพมารดา ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 37.2 และร้อยละ 36.2 ตามลำดับ

2. เด็กวัยรุ่นชายไทยมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณารายได้ พบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการประสบความสำเร็จและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านทั่วไปอยู่ในระดับสูง แต่ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านพ่อแม่และบ้าน ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคม และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านตนเองอยู่ในระดับปานกลาง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา ทั้งโดยรวมและรายด้าน ทศนคติต่อการใช้ความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าว โดยรวมและรายด้านของเด็กวัยรุ่นชายไทยอยู่ในระดับปานกลาง ดังแสดงในตาราง 1

3. เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีระดับอายุ คะแนนเฉลี่ยสะสม รายได้ต่อเดือน รายได้ของครอบครัวต่อเดือน ระดับการศึกษาของบิดา อาชีพของบิดา และอาชีพของมารดา แตกต่างกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีอาชีพของมารดาแตกต่างกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย (X)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล (ระดับ)
1. ความรู้สึกเห็นคุณค่าโดยรวม	15.18	3.75	ปานกลาง
ความรู้สึกเห็นคุณค่าด้าน			
การประสบความสำเร็จ	3.61	1.26	สูง
ความรู้สึกเห็นคุณค่าด้านทั่วไป	3.64	.98	สูง
ความรู้สึกเห็นคุณค่าด้านพ่อแม่และบ้าน	3.25	1.22	ปานกลาง
ความรู้สึกเห็นคุณค่าด้านสังคม	2.64	1.17	ปานกลาง
ความรู้สึกเห็นคุณค่าด้านตนเอง	2.01	1.62	ปานกลาง
2. การควบคุมความโกรธ	28.74	7.81	ปานกลาง
3. พฤติกรรมการจัดการกับโดยรวม	54.25	24.36	ปานกลาง
การวิเคราะห์เชิงเหตุผล	6.75	3.36	ปานกลาง
การประเมินใหม่เชิงบวก	6.83	3.29	ปานกลาง
การหาคำแนะนำและการสนับสนุน	6.87	3.37	ปานกลาง
การแก้ที่ปัญหาโดยตรง	6.64	3.35	ปานกลาง
การหลีกเลี่ยงโดยทางความคิด	6.80	3.27	ปานกลาง
การยอมรับ	6.61	3.15	ปานกลาง
การแสวงหาทางเลือกอื่นทดแทน	7.06	3.47	ปานกลาง
การปลดปล่อยอารมณ์	6.69	3.21	ปานกลาง
4. ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง	36.22	4.51	ปานกลาง
5. พฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวม	53.05	12.20	ปานกลาง
พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย	13.24	3.33	ปานกลาง
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา	13.26	3.17	ปานกลาง
พฤติกรรมก้าวร้าวทางอารมณ์โกรธ	13.25	3.47	ปานกลาง
พฤติกรรมก้าวร้าวโดยความไม่เป็นมิตร	13.30	3.46	ปานกลาง

**ตาราง 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก
วัยรุ่นชายไทยจำแนกตามปัจจัย ส่วนบุคคล (n = 9620)**

ปัจจัยส่วนบุคคล		จำนวน (X)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่า F	Post Hoc Comparison (LSD)
1. ระดับอายุ	1. ต่ำกว่า 16 ปี	4056	50.96	8.57	5.98**	* 2 > 1, 3 * 3 < 1, 2
	2. 16 – 19 ปี	5314	51.36	9.11		
	3. 20 ปีขึ้นไป	250	49.64	8.54		
	รวม	9620	51.14	8.90		
2. ระดับชั้น	1. ปวช. 1	3857	51.18	8.67	1.08	-
	2. ปวช. 2	3326	50.98	8.79		
	3. ปวช. 3	2432	51.32	9.40		
	รวม	9615	51.14	8.90		
3. คะแนนเฉลี่ยสะสม	1. ต่ำกว่า 2.00	3032	51.47	8.85	8.37**	* 3 < 1, 2
	2. 2.01- 2.99	3769	51.39	9.24		
	3. 3.00 ขึ้นไป	2819	50.61	8.46		
	รวม	9620	51.14	8.90		
4. ลำดับการเกิด	1. คนที่ 1	4798	51.21	8.77	0.56	-
	2. คนที่ 2	3256	51.17	8.94		
	3. คนที่ 3	934	50.80	8.90		
	4. คนที่ 4 ขึ้นไป	632	51.08	8.64		
	รวม	9620	51.14	8.90		
5. จำนวนพี่น้อง	1. ต่ำกว่า 2 คน	1327	51.49	8.96	1.16	-
	2. 2 – 4 คน	7746	51.09	8.83		
	3. มากกว่า 4 คน ขึ้นไป	547	51.13	9.72		
	รวม	9620	51.14	8.90		
6. รายได้ต่อเดือน	1. ต่ำกว่า 2,000 บาท	3806	51.69	8.69	4.38**	* 3 < 1, 2
	2. 2,001-3,000 บาท	5033	51.29	8.96		
	3. สูงกว่า 3,001 บาท	781	50.84	8.87		
	รวม	9620	51.14	8.90		
7. สถานภาพสมรสของบิดามารดา	1. อยู่ด้วยกัน	7649	51.09	9.00	8.87	-
	2. แยกกันอยู่แต่ไม่ได้หย่าร้าง	564	51.64	8.96		
	3. หย่าร้าง	825	51.18	8.25		
	4. บิดาและ/หรือมารดาเสียชีวิต	582	51.33	8.48		
	รวม	9620	51.14	8.90		

ตาราง 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก
วัยรุ่นชายไทยจำแนกตามปัจจัย ส่วนบุคคล (n = 9620) (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล		จำนวน (X)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่า F	Post Hoc Comparison (LSD)
8. รายได้ของครอบครัว ต่อเดือน	1. ต่ำกว่า 15,000 บาท	4680	51.91	9.15	10.82**	* 1 > 2, 3
	2. 15,001 – 25,000 บาท	3734	51.40	8.94		
	3. สูงกว่า 25,001 บาทขึ้นไป	1206	50.74	8.79		
	รวม	9620	51.14	8.90		
9. ระดับการศึกษาของบิดา	1. ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	4601	53.31	10.77	4.59**	* 1 > 2, 3, 4, 5, 6
	2. มัธยมศึกษาตอนต้น	1837	51.36	8.50		
	3. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	1707	51.46	9.87		
	4. อนุปริญญาหรือ ปวส.	619	51.47	8.88		
	5. ปริญญาตรี	661	50.40	8.75		
	6. ปริญญาโทหรือสูงกว่า	184	50.96	8.60		
	รวม	9609	51.14	8.90		
10. ระดับการศึกษาของมารดา	1. ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	5282	51.06	8.56	.85	-
	2. มัธยมศึกษาตอนต้น	1864	51.24	9.01		
	3. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	1192	51.04	9.08		
	4. อนุปริญญาหรือ ปวส.	481	51.33	9.10		
	5. ปริญญาตรี	641	51.21	8.67		
	6. ปริญญาโทหรือสูงกว่า	149	52.45	11.60		
	รวม	9609	51.14	8.90		
11. อาชีพของบิดา	1. ว่างาน	501	53.14	9.22	8.62**	* 1 > 2, 3, 4, 5, 6, 7
	2. เกษตรกรรม	3576	50.87	8.53		
	3. ธุรกิจส่วนตัว	1940	51.12	9.58		
	4. รับราชการ	860	51.44	9.25		
	5. พนักงานรัฐวิสาหกิจ	312	52.52	8.67		
	6. พนักงานเอกชน	777	51.81	8.77		
	7. อื่น ๆ	1654	50.44	8.57		
	รวม	9620	51.14	8.90		

ตาราง 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยจำแนกตามปัจจัย ส่วนบุคคล (n = 9620) (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล		จำนวน (X)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่า F	Post Hoc Comparison (LSD)
12. อาชีพของมารดา	1.ว่างงาน	1030	51.78	8.86	2.29*	* 1 > 2, 7
	2.เกษตรกรรม	3479	50.98	8.64		
	3.ธุรกิจส่วนตัว	2134	51.14	9.30		
	4.รับราชการ	431	51.05	9.66		
	5.พนักงานรัฐวิสาหกิจ	238	51.08	8.37		
	6.พนักงานเอกชน	781	51.56	9.16		
	7.อื่น ๆ	1525	50.75	8.64		
	รวม	9618	51.14	8.90		

4. ผลการวิจัย พบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมและรายด้าน การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหาโดยรวมและรายด้าน ทุกด้าน มีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัย ผลการวิจัย แสดงถึงว่า เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ และพฤติกรรมการจัดการกับปัญหาสูงก็จะมี พฤติกรรมก้าวร้าวก็จะต่ำลง ส่วนเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีทักษะคิดเชิงบวกต่อการใช้ความรุนแรงสูง ก็จะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงไปด้วย ดังแสดงในตาราง 3

5. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน(Stepwise) ของ พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยโดยใช้ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธพฤติกรรมการจัดการกับปัญหา และทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรงพบว่า พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา เป็นตัวทำนาย พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยได้ดีที่สุด รองลงมาคือ การควบคุมความโกรธ และ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองตามลำดับโดย พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา การควบคุมความโกรธและความรู้สึกเห็นคุณค่าใน

ตาราง 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่น ตาราง

ตัวแปร	r	p-value
ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวม	-.206**	.001
ความรู้สึกเห็นคุณค่าด้านการประสบความสำเร็จ	-.149**	.001
ความรู้สึกเห็นคุณค่าโดยทั่วไป	-.138**	.001
ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับพ่อแม่และบ้าน	-.177**	.001
ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับสังคม	-.205**	.001
ความรู้สึกเห็นคุณค่าเกี่ยวกับตนเอง	-.150**	.001
การควบคุมความโกรธ	-.266**	.001
พฤติกรรมจัดการกับปัญหาโดยรวม	-.618**	.001
การวิเคราะห์เชิงเหตุผล	-.572**	.001
การประเมินใหม่เชิงบวก	-.569**	.001
การหาคำแนะนำและการสนับสนุน	-.545**	.001
การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	-.598**	.001
การหลีกเลี่ยงโดยทางความคิด	-.552**	.001
การยอมรับ	-.567**	.001
การแสวงหาทางเลือกอื่นที่พอใจ	-.601**	.001
การปลดปล่อยอารมณ์	-.540**	.001
ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง	.126*	.050

ตนเองสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยได้ร้อยละ 38.90 ดังแสดงในตาราง 4

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย

ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภักวดี ปรีชาประพาพวงศ์

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise) ของ พฤติกรรมการก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยโดยใช้ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรม การจัดการกับ ปัญหาและทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงเป็นตัวทำนาย

ตัวทำนาย	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย		ค่า t	p
	คะแนนดิบ (B)	คะแนนมาตรฐาน (Beta)		
พฤติกรรมจัดการกับปัญหาโดยรวม	-.319	-.638	-74.778**	.000
การควบคุมความโกรธ	-.110	-.071	-8.164**	.000
ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวม	-.187	-.058	-7.066**	.000
ค่าคงที่ (Constant)	70.051			

R = .623 R² .389 F = 2037.654 Sig. of F = .000

สมการการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน

พฤติกรรมก้าวร้าว = -.638 พฤติกรรมจัดการกับปัญหา - .071
การควบคุมความโกรธ - .058 ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

(2550) ซึ่งพบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมาอยู่ในระดับปานกลาง แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของศิริวรรณ ปูนคอน (2547) ที่พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนระดับมัธยมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับต่ำ, งานวิจัยของสุชาติ โลหมาศ (2547) ที่พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับต่ำ และงานวิจัยของ จินห์จุฑา วิเศษสมวงศ์ (2548) ที่พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของ

วัยรุ่นชายโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยรังสิตอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งแสดงว่า วัยรุ่นที่เรียนสายสามัญมีพฤติกรรมก้าวร้าวต่ำกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายอาชีพศึกษา หรือวัยรุ่นที่อยู่ในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมทางการศึกษา สภาพสังคม ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และ อิทธิพลของค่านิยม วัฒนธรรมและกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นที่ศึกษาในสายสามัญ

และสายอาชีพศึกษาแตกต่างกัน

ในทางวิชาการความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวคือความพยายามของบุคคลในการส่งสิ่งร้ายในทางลบออกไปจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลอื่นๆ โดยมีความตั้งใจหรือมีความคาดหวังที่จะทำให้ผู้อื่นได้รับอันตราย ความเสียหาย หรือความเจ็บปวดทั้งทางกาย และจิตใจเพื่อปลดปล่อยความเครียดและระบายความคับข้องใจของตนเอง การกระทำดังกล่าวทำให้บุคคลอื่นๆ หลีกหนีหรือหลีกเลี่ยงจากผู้กระทำพฤติกรรมนั้น (Buss, 1961 ; Feshback, 1970; Bjorkqvist ,1985; Baron & Byrne, 1987) จากคำจำกัดความนี้จะเห็นว่าพฤติกรรมก้าวร้าวมีความหมายใน 2 ประเด็นใหญ่ๆ กล่าวคือ 1) ความตั้งใจที่จะทำร้ายเหยื่อ (Green, 2001) ดังนั้น ความก้าวร้าวจึงเป็นผลของการกระทำที่เจตนากระทำของบุคคล และ 2) เหยื่อถูกกระตุ้นให้หลีกหนีหรือหลีกเลี่ยงการถูกกระทำ ดังนั้น ความก้าวร้าวจึงเป็นสิ่งที่ผู้ถูกกระทำไม่ยินยอม ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของ Buss & Perry (1992) ซึ่งแบ่งพฤติกรรมก้าวร้าว เป็น 4 ด้านกล่าวคือ 1) พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย (Physical Aggression) 2) พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) 3) พฤติกรรมก้าวร้าวทางอารมณ์โกรธ (Anger Aggression) และ 4) พฤติกรรมก้าวร้าวโดยความไม่เป็นมิตร (Hostility Aggression) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยทั้ง 4 ด้าน และโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันได้แก่ ระดับอายุ คะแนนเฉลี่ยสะสมรายไต่ต่อเดือน รายได้ของครอบครัวต่อเดือน ระดับการศึกษาของบิดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา มีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน ซึ่งจะได้อภิปรายผลการวิจัยตามปัจจัยส่วนบุคคลดังกล่าวดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน โดยที่เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีระดับอายุ 16-19 ปี มีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีอายุ ต่ำกว่า 16 ปี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543) ที่พบว่าปัจจัย

ด้านอายุมีความเกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา และ Lober & Stouthamer-Loeber (1998) ที่พบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มความรุนแรงขึ้นตามอายุจากวัยเด็กเล็กสู่วัยเด็กตอนกลาง ตอนปลายและวัยรุ่นตอนต้นสู่วัยรุ่นตอนกลาง เมื่อวัยรุ่นมีระดับอายุ 20 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่นตอนปลาย พฤติกรรมความก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นจะลดลง ในวัยรุ่นตอนกลางและตอนต้น อาจขาดการควบคุมตนเองมาก การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กในวัยนี้จะเปิดเผยและแสดงออกมากทางกายค่อนข้างมาก แต่เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลายเด็กจะมีความคิดในการใช้เหตุผลมากขึ้น และมีกระบวนการตัดสินใจที่ดีขึ้น ดังนั้นการแสดงออกของเด็กจะออกมาเป็นความขัดแย้งระหว่างบุคคลมากกว่า การแสดงออกทางกายซึ่งเป็นการแสดงความก้าวร้าวที่รุนแรงกว่า

ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีระดับคะแนนเฉลียสะสมต่ำกว่า 2.00 มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่า เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีระดับคะแนนเฉลียสะสม 2.01-2.99 และ สูงกว่า 3.00 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพีพัฒนา ศรีมาลา (2546) และจิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543) ที่พบว่า ปัจจัยด้านผลการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา และहरรรษา สุภาพจน์ (2540) พบว่า วัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความเครียดมากกว่าวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และ วัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการควบคุมความโกรธมากกว่า วัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ Surekha (2008) พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการปรับตัวของนักเรียน เด็กที่มีความก้าวร้ามักจะร่วมมือกับเพื่อนน้อยและไม่สามารถทำตามคำสั่งของครูได้ผลที่ตามมาจึงทำให้ตามบทเรียนไม่ทันผลการเรียนจึงต่ำลง และผลการเรียนที่ต่ำลงทำให้เด็กเกิดความรู้สึกโกรธตนเองและเพื่อน การช่วยเด็กจำเป็นต้องพัฒนาโรงเรียนให้เป็นสิ่งแวดล้อมที่มีคุณภาพทางการศึกษา ไม่ใช่เพียงแต่การพัฒนาหลักสูตรเท่านั้นแต่ยังหมายถึงการพัฒนาคุณภาพของผู้สอนด้วยเพื่อเอื้ออำนวย

ต่อการพัฒนาการมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง

ความสามารถในการวิเคราะห์เหตุผลและการปรับตัวที่ดีของเด็ก การประสบความสำเร็จทางการศึกษาช่วยให้วัยรุ่นภาคภูมิใจในตนเอง การศึกษาจึงเป็นกระบวนการส่งเสริมบุคลิกภาพและศักยภาพของบุคคล ผลการเรียนรู้ที่ดีเป็นการแสดงถึงการประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างหนึ่งของวัยรุ่น วัยรุ่นที่มีผลการเรียนที่ไม่ดีจะขาดความภาคภูมิใจในตนเองและมีแนวโน้มที่จะถูกชักจูงในการทำสิ่งที่ไม่ดีได้ง่าย

ผลการวิจัย พบว่า เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีระดับการศึกษาของบิดาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน โดยพบว่า เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีบิดามีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีบิดาที่ระดับการศึกษาสูงกว่าทุกระดับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อัจฉราภรณ์ เทศปุระ (2524) ที่พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำมีการศึกษาของบิดามารดาต่ำ และ สมพร สุทัศน์ีย์ (2530) ที่พบว่า ระดับการศึกษาของพ่อแม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของวัยรุ่น และระดับการศึกษาของพ่อแม่ส่งผลต่อความก้าวร้าวของเด็ก และ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543) ที่พบว่า ปัจจัยระดับการศึกษาของพ่อแม่มีความเกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา การศึกษาที่ดีของพ่อแม่มีส่วนช่วยในการสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนของเด็ก (Schoon, 2006) การศึกษาของพ่อแม่จึงส่งผลต่อการปรับตัวในการเรียนของเด็ก นักเรียนที่มีพ่อแม่ไม่ได้เรียนหนังสือหรือเข้าวิทยาลัยมีการปรับตัวต่ำกว่านักเรียนที่มีพ่อแม่เรียนหนังสือเข้าวิทยาลัย เนื่องจากพ่อแม่มีประสบการณ์และสามารถให้คำแนะนำแก่นักเรียนเมื่อมีปัญหาในการเรียนกับเพื่อน หรืออาจารย์ (Riehl, 1994) การให้คำปรึกษาของพ่อแม่มีส่วนทำให้พฤติกรรมต่อต้านสังคมและความก้าวร้าวของวัยรุ่นน้อยลง การที่พ่อแม่มีเวลาในการให้คำแนะนำหรือคำปรึกษามีบทบาทสำคัญต่อความก้าวร้าวของวัยรุ่น พ่อแม่ที่ไม่สามารถทำบทบาทนี้ได้เป็นการเพิ่มโอกาสให้วัยรุ่นใช้เวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อนมากขึ้นและมีโอกาสที่จะชักนำไปมีพฤติกรรมทางลบได้

ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีบิดาว่างงานมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชายไทยที่บิดาประกอบอาชีพในกลุ่มอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543) ที่พบว่าอาชีพของบิดามีความเกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากบิดาถูกคาดหวังจากสังคมให้เป็นผู้รับผิดชอบและหาเลี้ยงครอบครัว เมื่อบิดาว่างงานจึงไม่สามารถหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ทำให้เกิดความเครียดและมีแนวโน้มในการใช้ความรุนแรงและถ่ายโอนมายังวัยรุ่นได้ ในขณะที่การทำงานนอกบ้านของแม่ถูกมองจากสังคมว่าแม่ไม่สามารถทำหน้าที่ในการดูแลครอบครัวได้อย่างสมบูรณ์ การไม่มีงานทำของพ่อก็ถูกมองจากสังคมว่าพ่อไม่สามารถทำหน้าที่ในการเลี้ยงดูครอบครัวได้อย่างสมบูรณ์เช่นกัน (Patterson et. al, 1994)

ผลการวิจัย พบว่า เด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีรายได้ครอบครัวต่อเดือน สูงกว่า 25,001 บาท มีพฤติกรรมก้าวร้าวต่ำกว่าเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือน 15,001-25,000 บาท และต่ำกว่า 15,000 บาท ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543) ที่พบว่ารายได้ครอบครัวมีความเกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา และ จินห์จุฑา วิเศษสมวงศ์ (2548) Patterson et al. (1994) และ Farrington (2001) ที่พบว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำและระดับการศึกษาของบิดามารดาอยู่ในระดับต่ำมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวมาก ดังนั้นสถานทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวและการต่อต้านสังคมของเด็ก พ่อแม่ที่มีรายได้ต่ำมีส่วนทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวและการต่อต้านสังคม โดยความยากจนมีอิทธิพลต่อการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ครอบครัวที่ยากจนไม่สามารถที่จะให้บุตรของตนเองเรียนในโรงเรียนที่มีสิ่งแวดล้อมที่ดีเพราะโรงเรียนที่มีสิ่งแวดล้อมที่ดีนั้นส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายในการเรียนที่สูงกว่า ทำให้เด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้มีพฤติกรรมก้าวร้าวได้ นอกจากนั้นสถานทางเศรษฐกิจสังคมที่ต่ำยังมีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่ำของพ่อแม่ ซึ่งทำให้มีข้อจำกัดในการได้งานที่มีค่าตอบแทนที่ดี ดังนั้นพ่อแม่เหล่านี้จึงมีอาชีพที่มีรายได้น้อย

ไม่มั่นคง และว่างงาน Patterson et al. (1992) กล่าวว่าครอบครัวที่มีรายได้น้อย จะมีความเครียดมาก พ่อแม่มักมีเวลาน้อยในการอบรมสั่งสอนเด็กและมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงกับเด็ก

สำหรับปัจจัยส่วนบุคคลอื่นๆของเด็กวัยรุ่นชายไทย ได้แก่ ระดับชั้น ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง สถานภาพสมรสบิดามารดา และระดับการศึกษาของมารดาไม่มีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของจินท์จุทา วิเศษสมวงศ์. (2548) และภักดี ปรียาประพาพงศ์ (2550) ที่พบว่าลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง ลักษณะครอบครัวและระดับการศึกษาของมารดาไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาศึกษาซึ่งมีสภาพแวดล้อมทางการศึกษา สาขาวิชาเรียนและกลุ่มเพื่อนที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ของวัยรุ่นกับกลุ่มเพื่อน การเกิดตัวตนและศักดิ์ศรีของสถาบันและกลุ่มทำให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมของกลุ่มส่งผลให้พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นใกล้เคียงกัน ความแตกต่างในระดับชั้น ลำดับการเกิด และจำนวนพี่น้องของวัยรุ่นจึงไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก สิ่งที่สำคัญของวัยรุ่นคือการแสวงหาอัตลักษณ์ของตนเอง ต้องการเป็นอิสระจากพ่อแม่และต้องการการยอมรับจากกลุ่ม วัยรุ่นจะเชื่อฟังเพื่อนมากกว่าครอบครัวหรือบิดามารดา ดังนั้นอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนจึงมีความสำคัญต่อวัยรุ่นมากกว่าครอบครัว และด้วยเหตุนี้จึงมีผลทำให้สถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่มีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น นอกจากนี้ในสังคมไทยให้ความสำคัญต่อมารดาในการเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการเลี้ยงดูเด็ก ดังนั้น ผู้หญิงไม่ว่าจะมีการศึกษาอยู่ในระดับใดจะให้ความสำคัญต่อบทบาทในการดูแลบุตรและพยายามทำตามความคาดหวังของสังคมส่งผลให้ระดับการศึกษาของมารดาไม่มีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น

3. ปัจจัยร่วมที่มีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมจัดการกับปัญหา เป็นตัวทำนาย

พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยได้ดีที่สุด รองลงมาคือ การควบคุม ความโกรธ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองตามลำดับโดย พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา การควบคุมความโกรธและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยได้ร้อยละ 38.90

ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมและรายด้านมีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยซึ่งแสดงว่าวัยรุ่นที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชนี สุวะมาตย์ (2544) สุพัตรา พันธูร (2546); ภัคดี ปรีชาประพาพงศ์ (2550); Gondolf, 1985; Toch, 1993; Anderson, 1994; Donnellan et al., 2005) ระดับของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญที่สัมพันธ์กับแนวโน้มของบุคคลที่จะมีประสบการณ์และการแสดงความโกรธและความก้าวร้าว ทั้งนี้เพราะความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเป็น ความรู้สึกที่เกิดจากการประเมินตนเองเกี่ยวกับมิติคุณลักษณะต่างๆ ของบุคคลที่แสดงถึง ความมีคุณค่า ความสำคัญ ความสามารถ การประสบความสำเร็จ ความรู้สึกรักตนเอง ความภาคภูมิใจ ความพึงพอใจในตนเอง การยอมรับนับถือตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และการรับรู้ว่าคุณค่าความสามารถ มีประโยชน์ต่อสังคมตลอดจนการได้รับการยอมรับจากสังคม (Rosenberg ,1979, Coppersmith ,1984, and Battle ,2002) วัยรุ่นที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะพยายามเพิ่มคุณค่าให้กับตนเองโดยแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเพื่อข่มบุคคลอื่น (Toch, 1993) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแหล่งของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองตามปกติหาได้ยากสำหรับเด็กกลุ่มนี้ ความก้าวร้าวจึงเป็นแหล่งที่เด็กใช้เป็นแหล่งทดแทนของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง นอกจากนี้ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองยังมีความเกี่ยวข้องกับความโกรธของบุคคล บุคคลที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมองตนเองและคนรอบข้างในทางลบ ทำให้มีแนวโน้มในการใช้ความรุนแรงและ

ก้าวร้าวด้วย ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีประโยชน์มากมายต่อบุคคล บุคคลที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะมีสุขภาพดีและมีความสุข (Taylor & Brown, 1988) แต่บุคคลที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมีความทุกข์ใจและซึมเศร้า บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงจะรู้สึกดีเกี่ยวกับตนเองและจัดการกับปัญหาและอุปสรรคได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่บุคคลที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมองโลกในแง่ร้าย ดังนั้นจึงควรมีโปรแกรมในการส่งเสริมความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองให้กับเด็ก เพราะความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเป็นเหมือนภูมิคุ้มกันของวัยรุ่นต่อปัญหาที่เป็นการสะท้อนถึงการเจ็บป่วยของสังคม

ผลการวิจัยพบว่า การควบคุมความโกรธ มีความสัมพันธ์ทางลบ กับ พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Del Vecchio & O'Leary (2004) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นที่มีการควบคุมความโกรธต่ำจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น ความโกรธเป็นอารมณ์ทางลบที่แตกต่างกันตามระดับความเข้มข้นของความโกรธและระยะเวลาของความโกรธและมักเกี่ยวข้องกับการกระตุ้นทางอารมณ์และการรับรู้ที่ผิดของบุคคล การควบคุมความโกรธจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้พฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลลดลง Burney (2001) กล่าวว่า การควบคุมความโกรธ (Anger control) เป็นวิธีที่บุคคลแสดงออกเพื่อควบคุมการตอบสนองความโกรธให้ช้าลง เป็นวิธีการทางพฤติกรรมและความคิดที่ถูกใช้ในการควบคุมสถานการณ์ในการแสดงความโกรธทั้งในรูปของความโกรธที่เป็นเครื่องมือไปสู่เป้าหมายและความโกรธในรูปของการตอบสนอง ความสามารถในการควบคุมความโกรธช่วยให้การตอบสนองที่รุนแรงของบุคคลน้อยลงเนื่องจากบุคคลได้มีเวลาในการคิดและกลั่นกรองกระบวนการตอบสนองของบุคคลได้ดีขึ้น Burney (2001) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า วัยรุ่นที่มีระดับของการควบคุมความโกรธสูง จะสามารถใช้กระบวนการและทักษะทางความคิดในการจัดการพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความโกรธ ในทางกลับกันวัยรุ่นที่มีระดับการควบคุมความโกรธต่ำจะขาดทักษะและกลยุทธ์ทางความคิดพฤติกรรมที่มี

ประสิทธิภาพเมื่อเผชิญสิ่งเร้าที่กระตุ้นความโกรธ การฝึกอบรมให้วัยรุ่นมีการควบคุมความโกรธจะเป็นประโยชน์ในการช่วยลดความรุนแรงและความก้าวร้าวในวัยรุ่นได้ เป้าหมายหลักจึงเป็นการสอนให้วัยรุ่นรู้วิธีป้องกันและส่งเสริมให้วัยรุ่นรู้จักการควบคุมความโกรธและการจัดการพฤติกรรมของตนอย่างสร้างสรรค์เมื่อต้องเผชิญสิ่งเร้าที่กระตุ้นความโกรธ กลยุทธ์การควบคุมความโกรธสามารถลดการตอบสนองทางลบเมื่อบุคคลแสดงความโกรธ เช่นงานวิจัยของ ทักไนเย วงศ์สุวรรณ (2544) พบว่าการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมมีผลต่อการลดความโกรธของนักเรียนวัยรุ่น และงานวิจัยของ ทรรณาสภาพจน์ (2548) ได้ศึกษาความโกรธและผลการฝึกควบคุมความโกรธของวัยรุ่นพบว่าวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการฝึกควบคุมความโกรธมีความโกรธต่ำกว่าวัยรุ่นกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมการฝึกควบคุมความโกรธ

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของภัควดี ปรีชาประพาพวงศ์ (2550), Lazarus & Folkman, 1984, Tao et al., 2000 และ Pierceall & Keim, 2007) ซึ่งแสดงว่าเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีพฤติกรรมจัดการกับปัญหาสูงจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวต่ำ พฤติกรรมการจัดการปัญหาเป็นการกระทำของบุคคลในการจัดปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่ออยู่ในภาวะเครียด วิตกกังวล หรือเป็นอารมณ์ความรู้สึกทางลบ โดยใช้วิธีต่างๆ ที่ทำให้ความเครียดของตนเองลดลง ซึ่งการจัดการกับปัญหานั้นอาจจะบรรลุผลหรือไม่บรรลุผลก็ได้ เด็กวัยรุ่นชายไทยใช้การจัดการกับปัญหาหลากหลายสมดุลงทางใจเพื่อให้อาจสามารถทำหน้าที่ต่างๆ ในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยในการวิจัยนี้ประเมินพฤติกรรมการจัดการปัญหา 8 ด้านตามแนวคิดของ Moos (1993) ได้แก่ การวิเคราะห์เชิงเหตุผล การประเมินใหม่เชิงบวก การหาคำแนะนำและการสนับสนุน การแก้ที่ปัญหาโดยตรง การหลีกเลี่ยงโดยทางความคิด การยอมรับ การแสวงหาทางเลือกทดแทน และการปลดปล่อยอารมณ์ พฤติกรรมการจัดการกับ

ปัญหามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคล เพราะพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นผลที่เกิดจากความคับข้องใจ (Frustration) อันเนื่องมาจากการที่บุคคลถูกขัดขวางไม่ให้อบรมเป้าหมายหรือความต้องการของตน (Dollard et al., 1939 cited in Green, 2001) และความคับข้องใจที่เกิดขึ้นทำให้บุคคลเกิดความเครียดและมีพฤติกรรมตอบสนองที่ก้าวร้าว ดังนั้น การที่บุคคลมีพฤติกรรมในการจัดการกับปัญหาที่ทำให้ตนเองคับข้องใจได้สูงทำให้ความเครียดของบุคคลลดลงอันส่งผลให้ความก้าวร้าวลดลงได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชฎาธาร คำเนียม (2545) พบว่า ความเครียดมีผลต่อความโกรธของวัยรุ่นและงานวิจัยของ เกษตรชัย และหิม และอุทิศ สังขรัตน์ (2555) ที่พบว่านักเรียนที่มีความคับข้องใจสูงจะมีพฤติกรรมการรังแกผู้อื่นสูงด้วย วัยรุ่นเป็นวัยของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ดังนั้นจึงเป็นการง่ายสำหรับวัยรุ่นในการเผชิญกับสิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดความเครียด วัยรุ่นจึงมีรูปแบบของพฤติกรรมในการจัดการกับความเครียดมากมายทั้งวิธีการจัดการทางอารมณ์เพื่อลดความเครียด (palliative) และการจัดการกับปัญหาโดยตรง (Direct coping) (Lazarus & Folkman, 1984) เช่น งานวิจัยของ ภักวดี ปรีชาประพาพงศ์ (2550), Hirsch (1985) และ McCubben & Patterson (1987) ที่พบว่าวัยรุ่นใช้วิธีการจัดการกับปัญหาหลายวิธี เช่น การจัดการกับปัญหาโดยตรง การผ่อนคลายความเครียด การขอความช่วยเหลือจากเพื่อน และการมีความคิดและทัศนคติทางบวกต่อปัญหาและการแก้ปัญหา การควบคุมความคิด การสนับสนุนจากสังคม การหันเหความสนใจ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยครั้งนี้ที่พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาชายก็ใช้รูปแบบการจัดการกับปัญหาหลายรูปแบบ การเรียนรู้ที่จะใช้วิธีการจัดการกับปัญหาในหลายๆ รูปแบบเป็นประโยชน์ต่อวัยรุ่นในการจัดการกับความเครียดของตนเอง วัยรุ่นที่ก้าวร้าวจะขาดทักษะในการแก้ปัญหาซึ่งทำให้วัยรุ่นไม่สามารถแก้ปัญหาที่เผชิญได้ และบางครั้งเด็กจะรับรู้ตัวเองเป็นเหยื่อของสังคมและขาดการรับรู้ความเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมของเขากับผลที่ได้รับ ดังนั้นพฤติกรรมในการจัดการกับปัญหาของวัยรุ่นจึงมีผลต่อการปรับตัวเข้ากับ

สิ่งแวดล้อมของเด็ก การจัดการกับปัญหาที่มีประสิทธิภาพย่อมทำให้ความเครียดลดลงอันมีผลทำให้การใช้ความก้าวร้าวลดลงด้วย ซึ่งสนับสนุนผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมในการจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย

แม้ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนนี้พบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงไม่ได้เป็นปัจจัยร่วมในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าว แต่ผลการวิจัยในเชิงความสัมพันธ์ของตัวแปรผลการวิจัยพบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยซึ่งแสดงว่าวัยรุ่นที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการใช้ความรุนแรงมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ผ่องพรรณ แว่วพิเศษ (2534) พบว่า ทัศนคติต่อการวิวาทเป็นตัวทำนายที่สำคัญ นักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการทะเลาะวิวาทจะมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทสูง งานวิจัยของสุชินทร์ ปรีดาสุริยชัย (2543) ที่พบว่า ค่านิยมที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาท คือ ค่านิยมใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา และค่านิยมว่าการทะเลาะวิวาทเป็นเรื่องปกติ และงานวิจัยของ Martin et al. (1994) ที่ศึกษาปัจจัยบุคคลและครอบครัวกับความก้าวร้าวและพฤติกรรมการทำร้ายของวัยรุ่นอเมริกันพบว่า ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความก้าวร้าวของวัยรุ่น นอกจากนี้งานวิจัยที่ศึกษาทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นล้วนสนับสนุนความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น (Dill et al, 1997; Anderson & Bushman, 2002; Epps & Kendall, 1995; Dodge & Crick, 1990) ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นจึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดแนวโน้มของวัยรุ่นในการที่จะแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวของวัยรุ่นได้ (Fazio & Petty, 2007) วัยรุ่นจะใช้ทัศนคติของตนเองในการประเมินสิ่งต่างๆ ที่มีต่อตัวเอง บุคคลอื่น และสิ่งแวดล้อม (Petty & Cacioppo, 1986) ดังนั้น ทัศนคติจึงเกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงและเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดความรู้สึกและความคิด

ของวัยรุ่นต่อสถานการณ์และการกระทำต่างๆที่อยู่แวดล้อมวัยรุ่น และทำให้เราสามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นได้ (Petty and Cacioppo, 1981) ผลการวิจัยนี้เป็นประโยชน์ในการจัดโปรแกรมในโรงเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในการป้องกันความก้าวร้าวในวัยรุ่น โดยกระตุ้นให้เด็กมีทัศนคติทางลบต่อการใช้ความรุนแรงและสนับสนุนการแก้ปัญหาโดยไม่ใช้ความรุนแรง หรือใช้สันติวิธี

สรุป

ผลการศึกษาในครั้งนี้ทำให้ต้องรู้ความรู้อันใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อครอบครัวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสำหรับใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยอย่างเป็นรูปธรรม ในงานวิจัยครั้งนี้ ผลการวิจัยที่ได้เน้นที่ปัจจัยระดับบุคคลซึ่งเป็นปัจจัยปกป้อง (Protective factors) ที่สำคัญต่อการป้องกันพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทยได้แก่ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมจัดการกับปัญหา และทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ผลงานวิจัยสามารถนำไปใช้ในการสร้างโปรแกรมการป้องกันพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายไทย โดยการป้องกันอาจเริ่มจากการวิเคราะห์กลุ่มเสี่ยงและวางแผนในการจัดโปรแกรมการป้องกันให้กับเด็ก เพราะปัจจัยปกป้องเหล่านี้จะช่วยเป็นภูมิคุ้มกันที่ดีสำหรับวัยรุ่นในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลบางประการ เช่นอายุ คณะแผนกเฉลี่ยสะสม รายได้ต่อเดือนของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดา อาชีพของบิดาและมารดาของวัยรุ่นมีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น และพฤติกรรมจัดการกับปัญหา การควบคุมความโกรธ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวและสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นชายได้ และผลการวิจัยชี้ว่าเด็กวัยรุ่นชายไทย

เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่ควรได้รับการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน เพราะความก้าวร้าวของเด็กอยู่ระดับปานกลาง หากได้รับการช่วยเหลือที่ถูกต้องเด็กจะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น เพราะพฤติกรรมก้าวร้าวเกิดจากกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก แต่ในทางตรงข้ามหากไม่ได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสมก็มีความเสี่ยงที่จะมีความก้าวร้าวเพิ่มขึ้นได้ ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ระดับครอบครัว

1.1 ครอบครัวควรให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะในการจัดการกับปัญหาให้กับวัยรุ่น โดยที่ครอบครัวควรปลูกฝังให้วัยรุ่นได้เรียนรู้ถึงวิธีการในการจัดการกับปัญหาหลายๆ วิธี เพื่อเด็กจะได้มีวิธีการที่หลากหลายในการรับมือกับปัญหาที่ผ่านมาในชีวิตและสามารถจัดปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่ออยู่ในภาวะเครียด หรือวิตกกังวล โดยใช้วิธีต่างๆ ที่ทำให้ความเครียดของตนเองลดลง การแก้ปัญหาจะมีเหตุผลมากขึ้นและเมื่อความเครียดของวัยรุ่นลดลงโอกาสของการมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวจะน้อยลงด้วย นอกจากนี้พ่อแม่ควรสร้างบรรยากาศในครอบครัวความรักใคร่ผูกพัน ซึ่งจะส่งผลต่อเนื่องให้วัยรุ่นมีกระบวนการคิดด้วยเหตุและผลในการแก้ปัญหาและใช้วิธีการอื่นๆ ในการจัดการปัญหาทดแทนการมีพฤติกรรมก้าวร้าว

1.2 ครอบครัวควรพัฒนาทักษะในการควบคุมความโกรธให้แก่วัยรุ่นให้เด็กตระหนักถึงผลกระทบทางลบของอารมณ์โกรธที่มีต่อตนเอง และฝึกให้เด็กมีความสามารถในการควบคุมความโกรธเพื่อช่วยให้การตอบสนองที่รุนแรงของวัยรุ่นลดลงและมีการตอบสนองที่ดีขึ้น ครอบครัวต้องปล่อยให้เกิดการแสดงอารมณ์โกรธในครอบครัวยาวนาน สิ่งที่ควรทำคือครอบครัวต้องจัดการกับความโกรธที่เกิดขึ้นให้เร็วที่สุดโดยการใช้เทคนิคการควบคุมความโกรธอย่างมีประสิทธิภาพ หากไม่มีทักษะในเรื่องนี้ควรขอความรู้และคำแนะนำจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายนอกครอบครัว

1.3 ครอบครัวควรส่งเสริมความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองให้แก่วัยรุ่นอย่างเหมาะสมเพื่อให้วัยรุ่นมีความภาคภูมิใจในตัวเอง มองตัวเองเชิง

บวกและเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งจะเป็นปัจจัยปกป้องและเป็นภูมิคุ้มกันต่อพฤติกรรมก้าวร้าวที่รุนแรง โดยพ่อแม่ควรชื่นชมเด็กเมื่อทำสิ่งดี ๆ ค้นหาจุดเด่นของเด็กและเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงจุดเด่นของตนออกมา ลดการตำหนิเด็กอย่างไม่มีเหตุผล หรือการสร้างปมด้อยให้กับเด็ก

1.4 พ่อแม่ควรสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว โดยไม่เป็นตัวแบบของความรุนแรงในครอบครัวและไม่ให้แรงเสริมทางบวกต่อการใช้ความรุนแรง เพื่อให้วัยรุ่นเรียนรู้ว่าการใช้ความรุนแรงเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ และมีทัศนคติทางลบต่อการใช้ความรุนแรง

2. ระดับสถาบันการศึกษา

2.1 ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของวัยรุ่นมีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ได้แก่ อายุ คะแนนเฉลี่ยสะสม รายได้ต่อเดือนของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดา อาชีพของบิดาและมารดาของวัยรุ่น ดังนั้นสถาบันการศึกษาควรมีระบบและกลไกในการเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยง เช่น จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนที่มีแนวโน้มที่จะมีการปรับตัวต่ำกว่ากลุ่มอื่นๆ คือ กลุ่มเด็กวัยรุ่นชาย อายุ 16 -19 ปี คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 และมีสถานะทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวต่ำ เพื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในสถาบันการศึกษาจะได้พัฒนาระบบในการช่วยเหลือเด็กนักเรียนในกลุ่มนี้ เช่น พัฒนาระบบอาจารย์ที่ปรึกษาหรือ อาจารย์แนะแนว และพัฒนาโครงการหรือกิจกรรมเพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวที่ลดลงสถาบันการศึกษาควรมีระบบและกลไกในการเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงเพื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในสถาบันการศึกษาจักได้พัฒนาระบบในการช่วยเหลือเด็กนักเรียนในกลุ่มนี้ เช่น พัฒนาระบบอาจารย์ที่ปรึกษา พัฒนาโครงการหรือกิจกรรมเพื่อป้องกันปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนอย่างเป็นรูปธรรม

2.2 สถาบันการศึกษาควรสอดแทรกความรู้เรื่องทักษะ การควบคุม ความโกรธ และทักษะและวิธีการต่างๆ ในการจัดการกับปัญหา และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเข้าไปในกระบวนการเรียนการสอน หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อให้วัยรุ่นมีความรู้ และความเข้าใจในการพัฒนาทักษะเหล่านี้

และตระหนักถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นเมื่อตนเองสามารถควบคุมอารมณ์
โกรธของตนและมีวิธีการต่างๆ ในการแก้ปัญหา

3. ระดับสังคม

3.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดโปรแกรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้ม
แข็งของนักเรียนอาชีวศึกษาโดยการจัดฝึกอบรมทักษะต่างๆ เช่นทักษะ
ทางสังคมให้เด็กวัยรุ่น ทักษะในการจัดการกับปัญหา ทักษะในการควบคุม
ความโกรธ การเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองให้กับวัยรุ่นและปลูกฝัง
ให้มีทัศนคติทางลบต่อการใช้ความรุนแรง โดยมีการสนับสนุนทางสังคมใน
ด้านต่างๆ โดยเฉพาะด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับทักษะการควบคุมความโกรธ
พฤติกรรมจัดการปัญหา และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองให้กับวัยรุ่น
และครอบครัว

3.2 ให้ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นภูมิคุ้มกันต่อพฤติกรรมก้าวร้าว
ของวัยรุ่น เช่น ทักษะการควบคุมความโกรธ พฤติกรรมจัดการปัญหา
และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ให้แก่ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง และวัยรุ่นเพื่อ
จะได้ตระหนักถึงอิทธิพลขององค์ประกอบเหล่านั้นที่เกื้อหนุนทำให้เกิด
ความเข้มแข็งของบุคคลซึ่งจะช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวลงได้

3.3 จัดให้มีหน่วยให้คำแนะนำปรึกษาสำหรับวัยรุ่นที่มีปัญหาที่
เกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวให้มากขึ้นและทั่วถึง เพื่อให้บริการกับวัยรุ่นหรือ
ครอบครัวที่ต้องการความช่วยเหลือ

3.4 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีนโยบายพัฒนาส่งเสริมพฤติกรรม
เชิงบวกให้กับวัยรุ่นโดยสนับสนุนงบประมาณและสร้างโปรแกรมในการพัฒนา
ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ และพฤติกรรม
การจัดการกับปัญหาให้กับเด็กอย่างต่อเนื่อง

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสถาบันวิจัยและ
พัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เอกสารอ้างอิง

- Anderson, E. (1994). The Code of the Streets. **Atlantic Monthly**, 273 (3), 81-94.
- Anderson, C. A. & Bushman, B.J. (2002). Human Aggression. **Annual Review of Psychology**, 53, 27-51.
- Aguilar, B., Sroufe, I. A., & Carlson, E. (2000). Distinguishing the Early-onset/Persistent and Adolescent-onset Antisocial Behavior Types: from Birth to 16 Years. **Development and Psychopathology**, 12, 109-32.
- Baron, R. A. & Byrne, D. (1987). **Social Psychology: Understanding Human Interaction**. (5th ed.). Massachusetts: Allyn and Bacon Inc.
- Battle, J. (2002). **Cultural Free Self-esteem Inventories**. Texas: Pro-ed and International Publishers.
- Bettencourt, B. A. & Miller, N. (1996). Sex Differences in Aggression as a Function of Provocation: a Meta-analysis. **Psychological bulletin**, 119, 422-47.
- Bjorkqvist, K. (1985). **Violence Films, Anxiety and Aggression**. Helsinki: The Finnish society of Science and Letters.
- Burney, D. M. (2001). **AARS: Adolescence among Rating Scale**. Florida: PAR Psychological Assessment Resources, Inc.
- Buss, A. H. (1961). **A Psychology of Aggression**. New York: John Wiley and Sons, Inc.
- Buss, A. H. & Perry M. (1992). The Aggression Questionnaire. **Journal of Personality and Social Psychology**, 63, 452-459.
- Coppersmith, S. (1984). **SEL: Self-esteem Inventories**. (2 rd. ed.). California: Counseling Psychologist.
- Del Vecchio, T. & O'Leary, k. D. (2004). The Effectiveness of Anger Treatment for Specific Anger Problems: A Meta-analysis Review.

Clinical Psychology Review, 24, 15-34.

- Dill, K. E., Anderson, C. A., Anderson, K. B. & Deuser, W. E. (1997). Effects of Aggressive Personality on Social Expectations and Perceptions. **Journal of Research in Personality**, 31, 272-292.
- Dodge, K. A. & Crick, N. R. (1990). Social Information Processing Bases of Aggressive Behavior in Children. **Personality and Social Psychology Bulletin**, 16, 8-22.
- Donnellan, M. B. & et al. (2005). Low Self-esteem is Related to Aggression, Antisocial Behavior, and Delinquency. **American Psychological Society**, 16(4), 328-335.
- Epps, J. & Kendall, P. C. (1995). Hostility Attribution Bias in Adults. *Cognitive therapy and research*, 19, 159-178.
- Farrington, D. P. 2001. Predicting Adult Official and Self-reported Violence. In Pinard, G. F. and Pagani, L. (Eds). **Clinical assessment of dangerousness: Empirical Contributions**. Cambridge: Cambridge University Press, 66-88.
- Feshback, S. (1970). **Camichael's Manual of Child Psychology**. New York: John Wiley and Sons, Inc.
- Fazio, R. H. & Petty R. E. (2007). **Attitude: Their Structure, Function and Consequence**. New York: Psychology Press.
- Green, R. G. (2001). **Human Aggression**. (2nded.). Buckingham: Open University Press.
- Gladue, B. A. (1991). Aggression Behavioral Characteristics, Hormones, and Sexual Orientation in Men and Women. **Aggression Behavior**, 17, 313-26.
- Gondolf, E. W. (1985). **Men Who Batter**. Florida: Learning Publications.
- Haapasalo, J.& Tremblay, R. E. (1994). Physically Aggressive Boys from

Ages 6 to 12: Family Background, Parenting Behavior, and Prediction of Delinquency. **Journal of Counseling and Clinical Psychology**, 111(1), 127-155.

Hirsch, B. J. (1985). Adolescent Coping and Support across Multiple Social Environments. **American Journal of Community Psychology**, 13 (4), 381-391.

Lazarus, R. S. & Folkman, S. (1984). **Stress, Appraisal and Coping**. New York: Springer.

Loeber, R. & Stouthamer-Loeber, M. (1998). Juvenile Aggression at Home and at School, In Elliot, D. S.; Hamburg, B. .A.; and Williams, K. R. (Eds). **Violence in American Schools**. Cambridge: Cambridge University Press, pp. 55-93.

Luntzand, B. K. & Widom, C. S. (1994). Antisocial Personality Disorders in Abused and Neglected Children Growing Up. **American Journal of Psychiatry**, 151, 670 - 674.

Martin, S. L., Mc Carraher, D. R., & Woods, Joan. (1994). Aggression and Fighting Behavior among African-American Adolescents: Individual and Family Factors. **American Journal of Public Health**, 84(4), 618-622.

McCubbin, H. & Patterson, J. (1987). Adolescent Coping Style and Behaviors: Conceptualization and Measurement. **Journal of Adolescence**, 10, 163-185.

Moos, R. H. (1993). **Coping Response Inventory**. Florida: PAR Psychological Assessment Resources, Inc.

Oesterman, K. & et al. (1998). Cross-cultural Evidence of Female Indirect Aggression. **Aggression Behavior**, 24; 1-8.

Olweus, D. (2005). **Bullying at School: Data and Intervention**. In IX

- International Meeting about Biology and Sociology of Violence: Violence and School, Valencia: Spain.
- Patterson, G. R., Reid, J. B., & Dishion, T. J. (1992). **Antisocial Boys: A Social Interactional Approach**. Oregon: Castalia Publishing Company.
- Patterson, J. E., Field, J. & Pryor, J. (1994). Adolescents' Perception to Their Attachment Relationship with Their Mother, Father and Friends. **Journal of Youth and Adolescence**, 23(5), 579-600
- Pierceall, E. A., & Keim, M. C. (2007). Stress and Coping Strategies among Community College Students. **Journal of Research and Practice**, 31, 703-712.
- Petty, R. E. & Cacioppo, J.T. (1981). **Attitudes and Persuasion: Classic and Contemporary Approaches**. Dubuque, IA: Willaim C Brown.
- Petty, R. E. and Cacioppo, J.T. (1986). **Communication and Persuasion: Central and Peripheral Routes to Attitude Change**. New York: Springer-Verlag.
- Riehl, R. (1994). The Academic Preparation, Aspiration, and First-year Performance of First-Generation Students. **College and University**, 70, 14-19.
- Roger, D. (1972). **The psychology of Adolescence**. (2nded.). New York: Meredith Corporation.
- Rosenberg. M. (1979). **Conceiving the Self**. New York: Basic Book.
- Schoon, I. (2006). **Risk and Resilience. Adaptations in Changing Times**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Surekha, M. (2008). Relationship between Students' Adjustment and Academic Achievement. **Educational Track**, 7(7), 26-31.
- Tao, S., Dong, G., Pratt, M. W., Hunsberger, B., and Pancer, S. M.

(2000). Social Support: Relations to Coping and Adjustment during the Transition to University in the People's Republic of China. **Journal of Adolescent Research**, 15, 123-144.

Taylor, S. E. & Brown, J. D. (1988). Illusion and Well-being: A Social Psychological Perspective on Mental Health. **Psychological Bulletin**, 103, 193-210.

Toch, H. (1993). **Violent Men: An Inquiry into the Psychology of Violence**. Washington, DC: American Psychological Association.

Windle, M. (1994). A Study of Friendship Characteristics and Problem Behavior among Middle Adolescents. **Child Development**, 65, 1764-77.

เกษตรชัย และหิม และ อุทิศ สังขรัตน์. (2555). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคุณลักษณะทางจิต ปัจจัยการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และปัจจัยอิทธิพลความรุนแรงกับพฤติกรรมรังแกของนักเรียน โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลา. **วารสารศิลปศาสตร์**, 4(2), 65-82.

Laewhim, K. & Sugarat, U. (2012). The Relationship among Psychological Factor, Child Rearing Factor, Violence Factor and Bulling Behavior of the Students of Private Schools at Songkhla province. **Silaprasart Journal**, 4(2), 65 – 82. (in Thai).

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2554). รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2553. สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน.

Department of Juvenile Observation and Protection. (2011). **Annual Statistical Case Report in 2010**. Office of the Juvenile Justice System Development. (in Thai).

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2555). รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2554. สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน.

- Department of Juvenile Observation and Protection. (2012). **Annual Statistical Case Report in 2011**. Office of the Juvenile Justice System Development. (in Thai).
- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2556). รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2555. สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน. Department of Juvenile Observation and Protection. (2013). **Annual Statistical Case Report in 2012**. Office of the Juvenile Justice System Development. (in Thai).
- จันทร์นา เทศวัดพัฒนา. (2546). ภาวะซึมเศร้าของเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี. เอกสารการประชุมวิชาการนานาชาติ ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สิงหาคม
- Tesawattana, C. (2003). **Depression among Juvenile in Department of Juvenile Observation and Protection at Surathani province**. International Proceeding. (2nd ed.). Bangkok, August 2003. (in Thai).
- จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ. (2543). ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา: ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Promsittigran, J. (2000). **Factors Affect Quarrel of Vocational Education Students: A Case Study at Bangkok Metropolitan and Circle**. Bangkok: Master Thesis. Kasetsart University. (in Thai).
- จันทร์จุฑา วิเศษสมวงศ์. (2548). ความสัมพันธ์ในครอบครัว ที่สอดคล้องต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าววัยรุ่นชายโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: การศึกษาค้นคว้าอิสระ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Wisetsomwong, J. (2005). **Family Relationship, Attitude toward**

Violence and Aggressive Behavior of Male Adolescence at Suankularb Wittayalai School. Bangkok: Independent Study. Kasetsart University. (in Thai).

ฉลอง สุขจันทร์. (2542). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีปล้นทรัพย์. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Sokchan, C. (1999). **Juvenile Misconduct in Bangkok Metropolitan: A Case Study of Robbery.** Bangkok: Master Thesis. Kasetsart University. (in Thai).

ชฎาธาร คำนิยม. (2545). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Kumnean, C. (2002). **The Study of Relationship Between Related Factors and Anger Behavior of Students Grade 9.** Bangkok: Master Thesis. Srinakarintharawiroth University. (in Thai).

วิบูลย์ศักดิ์ ต้นสนธิเมธา. (2545). การก่อพฤติกรรมรุนแรงของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 4. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Sutsaneemetha,W. (2002). **Production of Violence Behavior among Students at Technical College of Department of Vocational Education Area Office 4.** Bangkok: Master Thesis. Kasetsart University. (in Thai).

ภัคดี ปรึกษาประพาพวงศ์. (2550). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดู การเห็นคุณค่าในตนเอง วิธีการเผชิญปัญหาและพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา. วารสารโรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชนครินทร์, 7(1), 23-32.

Preechapraparawong, P. (2007). The Relationship Between Parenting Styles, Self-Esteem, Coping and Aggressive Behavior of Juvenile in Juvenile Training Center Area Office 3, Nakronrachasrima Province. **Nakronrachasrimarachanarkarin Psychiatric Hospital Journal**, 7(1), 23 – 32. (in Thai).

ทัศนัย วงศ์สุวรรณ. (2544). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผลการกระทำและพฤติกรรมต่อความโกรธของนักเรียนวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Wongsuwan, T. (2001). **Effect of Rational Emotive Behavior Group Counseling on Anger of Young Students**. Bangkok: Master Thesis. Chulalongkorn University. (in Thai).

รัชนี สุวะมาตย์. (2544). ผลของการฝึกการเห็นคุณค่าในตนเองตามกรอบแนวคิดของซิคโคเนที่มีต่อระดับเขวَاهันอารมณ์และพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Suwamart, R. (2001). **Effects of Self - esteem Training Based on Siccone’s Conceptual Framework upon Emotional Intelligence Level and Aggressive Behavior of Mathayom Suksa Three Students**. Bangkok: Master Thesis. Chulalongkorn University. (in Thai).

รพีพัฒน์ ศรีมาลา. (2547). ปัจจัยและความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อการใช้ความรุนแรงในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Srimala, R. (2004). **Factors and Opinions of High School Students about Violence in Bangkok Metropolitan**. Bangkok: Master Thesis. Chulalongkorn University. (in Thai).

พรศิริ มุลติชัย. (2541). ปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางสังคม และระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเราเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยนพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยมหิดล.

Moontichai, P. (1998). **Social Environmental Factors and Level of Juvenile Rape Violence**. Bangkok: Master Thesis. Mahidol University. (in Thai).

พิทักษ์พงษ์ น้อยพิทักษ์. (2543). การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อนขวัญของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยนพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยมหิดล.

Noypitak, P. (2000). **Analysis of Causes of Misconduct in Serious Awful Case of Young Prisoners**. Bangkok: Master Thesis. Mahidol University. (in Thai).

บุญศิริ จนศิริกุล. (2546). กรณีศึกษาเรื่องการประเมินผู้กระทำผิดและผลกระทบต่อผู้สูญเสียเหตุการณ์หนักเรียนหนักกันตาย วันที่ 6 มิถุนายน 2546 อำเภอปากพะนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช. เอกสารการประชุมวิชาการนานาชาติ ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร.

Joonsirikun, B. (2003). **A Case Study of Evaluation about Offender and the Effect on the Loss in Student's Shooting Death Incident on July 6, 2003 at Pargpanung District, Nakornsri thammarat Province**. International Proceeding 2nd Bangkok. (in Thai).

Siriwet, Pa., Intarakumnerd, S., Kridtayawat, A., Chaiyu, P., Ubnstid, N., and Krubrinth, R. (1998). Family Situation and Child Rearing of Teenage Offenders. **Thai Psychiatric Association Journal**, 43(3), 217 – 35. (in Thai).

ปัทมา ศิริเวช, สมบูรณ์ อินทรกำเนต, อาภา กฤตยานวัช, เพ็ญศรี ไชยู, เนาวรัตน์ อุบลสถิต และรังษิณา กลับรินทร์. (2541). สภาพครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย. วารสารสมาคมจิตแพทย์

แห่งประเทศไทย. 43(3), 217-35.

ประถมศิลป์ พันธุ์เขียน. (2546). สาเหตุการกระทำผิดและการหลบหนีของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Punkaen, P. (2003). **Causes of Misconduct and Avoidance of Juvenile in Department of Juvenile Observation and Protection at Chiang Mai Province.** Chiang Mai: Master Thesis. Chiang Mai University. (in Thai).

ผ่องพรรณ แววิเศษ. (2534). ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์.

Waewwised, P. (1991). **Psychosocial Characteristic for Prevention of Quarrel and Fight Behavior in Adolescence.** Bangkok: Master Thesis. Behavioral Science Research Institute. (in Thai).

ศิริวรรณ ปูนคอน. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

Poonkorn, S. (2004). **Factors Contributing Aggressive Behaviors of Secondary School Male Students in School under the Jurisdiction of the Office of Prachuap Khiri Khan Education Service Area.** Bangkok: Master Thesis. Silapakorn University. (in Thai).

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2552). รายงานสภาวะการณ์เด็กและเยาวชนปี 2551-2552. ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. สำนักงานปลัดกระทรวง,

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

Information Technology Center, Ministry of Social Development and Human Security. (2009). **Juvenile Situation in 2008 – 2009.** Information Technology Center, Office of the Permanent Secretary. Ministry of Social Development and Human Security. (in Thai).

เสรี ภัทรพิศาล. (2545). การก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยพณิชยการอาชีวศึกษา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Patarapisarn, S. (2002). **Production of Quarrel and Physical Abuse among Vocational Education Students in Bangkok Metropolitan and Circle.** Bangkok: Master Thesis. Thammasart University. (in Thai).

สุชินทร์ ปรีดาสุริยชัย. (2543). การปลูกฝังค่านิยม ความเชื่อ ทศนคติที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยพณิชยการอาชีวศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Preedasuriyachai, S. (2000). **Cultivation of Value, Belief and Attitude on Quarrel of Vocational Education Students.** Bangkok: Master Thesis. Chulalongkorn University. (in Thai).

สมพร สุทัศน์ีย์. (2530). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยพณิชยการอาชีวศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Sutasinee, S. (1987). **Causal Factors Related to Aggressive Behavior of Students in Bangkok.** Doctoral Thesis. Chulalongkorn University. (in Thai).

สุพิตรา พันธูร. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ:

วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Puntuwron, S. (2003). **The Study of Relationship between some Related Factors and Aggressive Behavior of Students Grade 9.** Bangkok: Master Thesis. Srinakarintharawiroth University. (in Thai).

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงานยก
รัฐมนตรี. (2555). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับ
ที่สิบเอ็ด พ.ศ. 2555-2559.**

Office of the Nation Economic and Social Development Board, The Office
of the Permanent Secretary, The Prime Minister's Office. (2012).
The Eleventh National Economic and Social Development Plan,
2012 – 2016. (in Thai).

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2551). **ข้อมูลปีการศึกษา 2550 -2551.**
สืบค้นเมื่อ 7 มกราคม 2551, สืบค้นจาก [http://techno.vec.go.th/
Default.aspx?tabid 2550](http://techno.vec.go.th/Default.aspx?tabid 2550).

Office of Vocational Education Commission. (2008). **Student Data,
Academic Year 2007 – 2008.** Retrieved January 7, 2008, from
<http://techno.vec.go.th/Default.aspx?tabid. 2007>. (in Thai).

สุชาติ โลหมาศ. (2547). **ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารในครอบครัวกับ
พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร.** กรุงเทพฯ:
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Lohamart, S. (2004). **Relationship between Family Communication
and Aggressive Behavior of Adolescence in Bangkok.**
Bangkok: Master Thesis. Ramkamheang University. (in Thai).

สุรินทร์ นียมากร. (2548). **สถิติวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 2).** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Niyamagoon, S. (2005). **Research Statistics.** (2nded.). Bangkok:
Kasetsart Publishing Company. (in Thai).

หรรษา สุภาพจน์. (2548). การศึกษาความโกรธและผลของการฝึกควบคุมความโกรธของวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Supapont, H. (2005). **The Study of Anger and Outcome of Anger Control Training of Adolescence.** Bangkok: Master Thesis. Srinakarintharawiroth University. (in Thai).

อัจฉราภรณ์ เทศปุระณะ.(2525). วิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยมหิดล.

Tesapurana, Ucharaporn. (1982). **Analysis of Causes of Repetitive Misconducts among Juvenile at Central Juvenile Observation and Protection Center.** Bangkok: Master Thesis. Mahidol University. (in Thai).

อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2549). ความรุนแรงในวัยรุ่นไทย: รายงานการทบทวนองค์ความรู้และข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย. กรมสุขภาพจิต, กระทรวงสาธารณสุข.

Trungkasombat, U. (2006). **Violence in Thai Adolescence: Review Literature and Policy Suggestion Report.** Department of Mental Health, Ministry of Health. (in Thai).

โอฬาร เอี่ยมประภาส. (2541). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Aeamprapass, O. (1998). **Factors Related to Misconducts of Juvenile.** Bangkok: Master Thesis. Chulalongkorn University. (in Thai).